

KRONIEK.

RENAISSANCE.

In de geschiedenis der tandheelkunde vormen het laatste vijf- of zestal jaren een merkwaardige periode. Ongeveer zóó lang geleden motiveerde een medicus zijn beginnen in dit voor hem geheel nieuwe speciaalvak met de woorden: »Het zekere in jullie vak trekt me zoo aan; als dokter, vooral als plattelandsdokter, die alles moet doen en moet kunnen, sta je vaak zoo machteloos, en jullie hebt, voor je eigen vak natuurlijk, de therapie in de hand.«

Geen onzer, die hierop een besliste tegenspraak noodig achtte.

Waarom ook?

Is het dan zóó lang geleden, dat conscientieuze werkers wortelkanaalbehandelingen meenden te kunnen uitvoeren met nagenoeg géén mislukkingen?

Wisten niet velen onder ons precies hoe eene regulatiediagnose te stellen, gedifferentieerd tot in de varieteit II, a, 1' nauwkeurig, en speelden zij het niet klaar ons in series van gipsmodellen het volledig herstel tot *den* norm voor oog en te voeren?

Bouwden we op de lege artis voorbehandelde pijlers geen bruggen, die zoo al niet de eeuwigheid, dan toch een patientenleeftijd zouden trotseeren?

En was er zoo niet véél meer, dat we wisten en konden?

Meen niet, dat ik met dit vragen de bekwaamheid van mijn meest geachte collega's wil kleineeren, maar sta me toe nog even hiermee door te gaan.

Wie denkt er *nu* nog aan zich te specialiseeren in de

orthodontie en wil zich, o gruwzaam langzame zelfmoord, gaan verangelen?

Wie zweert nu nog bij methode zus om te exstirpeeren en methode zóó om de »volkomen zuivere« wortelkanalen weer te vullen en waagt zijn ziel en zaligheid »in diesen Schlund hinein«?

Wie durft thans de lijn aan te geven waarlangs zeker de prothese-leer zich zal moeten ontwikkelen?

Kortom, wie zeggen thans nóg dat wij »de therapie in onze hand hebben«, dat wij de tandheekunde beheerschen?

Alleen zij, die zóó weinig weten, dat zij hun eigen niet-weten niet weten.

Maar niet degenen, die *iets* weten, niet zij, die werkelijk de teekenen der tijden verstaan

Zij zien een groote verandering in ons vak zich voltrekken. Zij hebben het standpunt van den odontologischen bourgeois-satisfait verlaten. Zij zeggen het niet alleen met den mond maar belijden het ook in hun hart, dat we *niet* weten en *niet* kunnen.

En in deze belijdenis ligt de belofte voor de renaissance, voor de wedergeboorte der tandheekunst.

Slechts het begrip, dat wij aan het begin staan van den weg tot inzicht in de orthodontie; dat men bezig is het materiaal voor een protheseleer bijeen te brengen, die wat anders zal zijn dan vulsel voor een leerboek over techniek; dat onze cariës- en pulpabehandeling nog in hare kinderschoenen staat; dat het eigenlijk tandheekkundig weten nog op de milligram-balans gewogen kan worden en dan vaak te licht bevonden wordt; dit alles, vrienden, mag ongelooflijk klinken voor enkelen en beschamend voor velen, en zij mogen hoofdschuddend zich van ons wenden, — voor de moedigen zij het een blijde boodschap, zij het een krijgsroep, zij het een aansporing tot het bouwen aan den burcht van waarlijk weten!